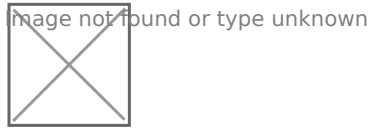

Τόσο δύσκολο είναι να ομολογήσεις την αμαρτία σου;

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

[omologiaAmartias93](#)

Είσαι αμαρτωλός; Μην απελπίζεσαι! Μπες στην εκκλησία με μετάνοια. Αμάρτησες; Πες στον Θεό! “Αμάρτησα”.

Τόσο δύσκολο είναι να ομολογήσεις την αμαρτία σου; Μα, αν δεν κατηγορήσεις εσύ τον εαυτό σου, θα έχεις κατηγορό σου τον διάβολο.

Πρόλαβε, λοιπόν, και άρπαξέ του το αξίωμα□ γιατί, πράγματι, αξίωμά του είναι το να κατηγορεί. Πρόλαβέ τον και σβήσε το αμάρτημα□ γιατί έχεις κατηγορο που δεν μπορεί να σιωπάσει.

Αμάρτησες; Δεν σου ζητώ τίποτ άλλο, παρά τούτο μόνο: “Μπες στην εκκλησία και πες μετανοημένος στον Θεό το “Αμάρτησα”. Γιατί είναι γραμμένο: «Λέγε πρώτος εσύ τις αμαρτίες σου, για να δικαιωθείς» (Ησ. 43, 26). Πες την αμαρτία, για να την εξαλείψεις. Δεν χρειάζονται γι’ αυτό ούτε κόπος, ούτε πολλά λόγια, ούτε έξοδα, ούτε άλλο τίποτα παρόμοιο. Ένας λόγος μόνο: «Αμάρτησα».

Και από που ξέρω, θα με ρωτήσεις, πως, αν πω την αμαρτία μου, τη σβήνω;

Σού απαντώ: Στη Γραφή θα βρείς τόσο εκείνον που την είπε και την έσβησε, όσο κι εκείνον που δεν την είπε και καταδικάστηκε.

Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του από φθόνο. «Που είναι ο αδελφός σου ο Άβελ;», τον ρώτησε αργότερα ο Θεός (Γεν. 4, 9). Και τον ρώτησε όχι γιατί δεν ήξερε Εκείνος, που γνωρίζει τα πάντα, αλλά γιατί ήθελε να οδηγήσει τον φονιά σε μετάνοια. Μα ο Κάιν αποκρίθηκε: «Δεν ξέρω□ μήπως είμαι φύλακας εγώ του αδελφού μου;» (Γεν. 4, 9). Έστω, δεν είσαι φύλακας□ γιατί όμως έγινες φονιάς; Δεν τον φύλαγες□ γιατί όμως και τον σκότωσες; Πως τολμάς και μιλάς έτσι; «Η φωνή του αιματοκυλισμένου αδελφού σου μου φωνάζει δυνατά από τη γη», του λέει τότε ο Θεός (Γεν. 4, 10)□ και τον τιμώρησε αμέσως, όχι τόσο για τον φόνο, όσο για την αναίδειά του□ γιατί δεν σιχαίνεται ο Θεός τόσο εκείνον που αμαρτάνει, όσο εκείνον

που είναι αδιάντροπος.

Επειδή, λοιπόν, ο Κάιν, μολονότι στη συνέχεια μεταμελήθηκε, δεν ομολόγησε πρώτος την αμαρτία του, γι' αυτό δεν βρήκε συγχώρηση. Βαρειά ήταν η τιμωρία του: «Θα στενάζεις και θα τρέμεις πάνω στη γη» (Γεν. 4, 12). Δεν του πήρε τη ζωή ο Θεός, για να μην ξεχαστεί η αλήθεια, αλλά τον έκανε νόμο, για να τον διαβάσουν όλοι οι κατοπινοί άνθρωποι, κι έτσι η συμφορά του να γίνει στους άλλους αφορμή φιλοσοφίας (μετανοίας).

Και περιπλανιόταν ο Κάιν σαν νόμος έμψυχος, σαν στήλη κινούμενη, σιωπηλή μα πιο βροντόφωνη κι από σάλπιγγα. «Ας μην κάνει κανένας ο,τι έκανα, για να μην πάθει τα ίδια», διαλαλεί μεσ' από τη Γραφή. Τιμωρήθηκε για την αδιαντροπιά του. Καταδικάστηκε, γιατί δεν ομολόγησε την αμαρτία του. Αν την ομολογούσε, θα την έσβηνε.

Ο πρώτος δρόμος, λοιπόν, της μετάνοιας και της αφέσεως είναι η ομολογία. Και για να βεβαιωθείς ότι έτσι είναι, κοίτα πως ένας άλλος, ομολογώντας την αμαρτία του, την έσβησε.

Ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ έπεσε σε διπλό αμάρτημα μοιχείας και φόνου. Είδε, λέει η Γραφή, μια ωραία γυναίκα να λούζεται, την πόθησε σφοδρά και στη συνέχεια αμάρτησε μαζί της. Έτσι ένας προφήτης έπεσε σε μοιχεία, ένα μαργαριτάρι στον βούρκο. Αλλά δεν είχε καταλάβει ακόμα πως αμάρτησε, τόσο τον είχε σκοτίσει το πάθος. Γιατί η ψυχή είναι για το σώμα ο,τι ο αμαξάς για το αμάξι. Έχει μεθύσει ο αμαξάς; Και το αμάξι προχωράει άτακτα. Έχει σκοτιστεί από το πάθος η ψυχή; Και το σώμα κυλιέται στον βούρκο.

Τι έκανε, λοιπόν, ο Δαβίδ; Μοίχευσε. Δεν είχε, όμως, συναίσθηση του κακού που έκανε, αν και βρισκόταν σχεδόν στα γεράματά του. Τα γεράματα, βέβαια, δεν ωφελούν τον αμελή και αδιάφορο, ούτε πάλι τα νιάτα μπορούν να βλάψουν όποιον έχει ζήλο για την αρετή. Γιατί το ήθος δεν είναι δημιούργημα της ηλικίας, αλλά κατόρθωμα της θελήσεως.

Απόδειξη γι' αυτό είναι αφενός ο προφήτης Δανιήλ, που σε ηλικία δώδεκα χρονών ήταν ήδη κριτής, και αφετέρου οι γέροι εκείνοι δικαστές, που σε τόσο μεγάλη ηλικία θέλησαν ν' αμαρτήσουν με την ευσεβή Σωσάννα. Ούτε εκείνον τον έβλαψαν τα νιάτα του ούτε αυτούς τους ωφέλησαν τα άσπρα τους μαλλιά. Και ο Δαβίδ, λοιπόν, που αμάρτησε αρκετά ηλικιωμένος, δεν συναισθανόταν την αμαρτία του, γιατί ο αμαξάς νούς του ήταν μεθυσμένος από το πάθος της ακολασίας.

Και ο Θεός τι έκανε; Του έστειλε τον προφήτη Νάθαν. Ο προφήτης ήρθε στον προφήτη. Έτσι γίνεται και με τους γιατρούς. Όταν ένας γιατρός αρρωστήσει έχει

την ανάγκη άλλου γιατρού. Το ίδιο κι εδώ. Προφήτης αμάρτησε, προφήτης έφερε το γιατρικό. Έρχεται, λοιπόν, ο Νάθαν, μα δεν τον ελέγχει αμέσως, μόλις μπήκε μέσα, ούτε του λέει, “Παράνομε και μαγαρισμένε, που έπεσες σε μοιχεία, και φόνο, πως, ενώ τόσο πολύ τιμήθηκες από τον Θεό, καταπάτησες τις εντολές Του;”. Τίποτα τέτοιο δεν είπε ο Νάθαν, για να μην τον κάνει πιο αναίσχυντο □ γιατί ο αμαρτωλός, όταν ξεσκεπάζονται τα αμαρτήματά του, οδηγείται στην αδιαντροπιά.

Τι του λέει, λοιπόν; «Βασιλιά, θέλω να θέσω υπό την κρίση σου μιάν υπόθεση: Ήταν ένας πλούσιος κι ένας φτωχός. Ο πλούσιος είχε πολλά κοπάδια προβάτων και βοδιών. Ο φτωχός δεν είχε τίποτ’ άλλο παρά μια προβατίνα, που έπινε νερό από το ποτήρι του, έτρωγε από το ψωμί του και κοιμόταν στην αγκαλιά του», μ’ αυτό φανέρωνε τον τίμιο δεσμό του άνδρα με τη σύζυγό του. «Όταν, λοιπόν, ήρθε κάποιος ξένος, λυπήθηκε ο πλούσιος τα δικά του ζώα κι έσφαξε την προβατίνα του φτωχού, για να φιλοξενήσει τον επισκέπτη του» (πρβλ. Β΄ Βασ. 12, 1-4).

Και ο βασιλιάς τι αποκρίθηκε; Νομίζοντας ότι πρόκειται για άλλον, οργίστηκε υπερβολικά και είπε στον Νάθαν: «Θάνατος πρέπει σ’ αυτόν τον άνθρωπο! Και να δώσει εφτά φορές την αξία της προβατίνας» (Β΄ Βασ. 12, 5-6). Απόφαση πολύ αυστηρή. Έτσι είναι, όμως, οι άνθρωποι. Τους άλλους τους καταδικάζουν εύκολα με μεγάλη αυστηρότητα και σκληρότητα.

Τι κάνει τότε ο Νάθαν; Δεν βάζει μαλακτικά στην πληγή για πολλές ώρες, αλλά στη στιγμή χώνει το νυστέρι βαθιά, για να πονέσει τον βασιλιά. «Εσύ είσαι εκείνος που το έκανε αυτό», του λέει. Και ο Δαβίδ αμέσως απαντά: «Αμάρτησα ενώπιον του Κυρίου» (Β΄ Βασ. 12, 13). Δεν λέει, «Ποιος είσαι εσύ που με ελέγχεις; Ποιος σ’ έστειλε να μου μιλήσεις τόσο θαρρετά; Πως τολμάς να κάνεις κάτι τέτοιο;». Αλλά συναισθάνεται την αμαρτία του και παραδέχεται: «Αμάρτησα ενώπιον του Κυρίου». Τότε και ο Νάθαν τον βεβαιώνει: «Και ο Κύριος συγχώρησε το αμάρτημά σου». Τον συγχώρησε, γιατί καταδίκασε τον εαυτό του. Έσβησε την αμαρτία του, γιατί την ομολόγησε με γενναιοφροσύνη. Η ομολογία, λοιπόν, είναι ο πρώτος δρόμος που οδηγεί στη μετάνοια.

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr